

Kaynak : <https://leventerturk1961.wordpress.com/2018/01/17/dolores-oriordan-ve-kafamizin-icindeki-zombi/>

DOLORES O'RIORDAN VE KAFAMIZIN İÇİNDEKİ ZOMBİ

*in your head, in your
head they are fighting
with their tanks, and their bombs
and their bombs, and their guns
in your head,
in your head they are cryin'
in your head, in your head
zombie ... zombie ... zombie*

Her ölüm erken ölümdür derler, bazı ölümler hem erken, hem daha üzücü. İrlandalı rock grubu The Cranberries solisti Dolores O'Riordan, plak kaydı için gittiği Londra'da 46 yaşında hayatını kaybetti. Ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Duruşuyla, sesiyle, yorumlarıyla çok takdir ettiğim bir müzik sanatçısıydı. Huzur içinde olsun.

Hayat öyküsünü yazmıyacağım; internette her yerde var. Dolores'in ölümünde dikkat çeken nokta, onun pek çok duyarlı sanatçıda olduğu gibi, yıllarca depresyonla mücadele etmiş olması. Muhtemelen hap, alkol, uyuşturucu gibi alışkanlıkları da olabilir. Onu depresyona sürükleyen şey dünyamızda pek çok kadının gayet iyi bildiği fakat çok özel sebeplerden dolayı anlatmaktan çekindikleri bir olgu: cinsel taciz. Dolores O'Riordan, sekiz yaşından itibaren seneler boyunca yaşlı bir erkek tarafından kullanılmış. Bu kadar uzun süren bir taciz nasıl saklı kalabilmiş, ailesi nasıl durumdan haberdar olmamış, tam bir muamma. Fakat, okuduğum kadarıyla, cinsel taciz vakalarında tacize uğrayanlar bu durumu utanç içinde saklarken, bazen aile bile bir şeyleri görmezden gelebiliyor. Çok utanç verici bir durum, fakat ne yazık ki dünya çapında geçerli olan bir senaryo bu. Diğer yandan, bu cinsel yaklaşımlar sırasında, Dolores tahrik olmuşsa ve zevk almışsa, kendisini hep suçlu hissedecektir. Oysa hiçbir suçu yok, ama fizik gerçeklikler de ister istemez devreye girmekte. Dolores bu tacizler hakkında şunları söylemiş:

“Anoreksiya oldum, depresyona girdim ve çöktüm. Neden kendimden nefret ettiğimi biliyordum. Neden kendimi kustuğumu biliyordum. Neden yok olmak istediğimi biliyordum.”

Sanırım yeterince açık. Kendini suçlu hissetmiş ve muhtemelen hiç affetmemiş. Konuyu burda kesiyorum. Çok özel bir durum. Artık yaşanan yaşandı ve yapılacak bir şey kalmadı. Talihsiz bir kadının hayatını didiklemenin anlamı yok.

***

Bu yazımda, Dolores’in söylediği “Zombie” şarkısının bende uyandırdığı hisler üzerinde durmak istiyorum. Kafamızın içinde dolaşan bir zombi hakkında düşündüklerimi paylaşacağım.

Dolores’in öyküsü benim için hiç yabancı değil. Hatırlayamadığım sayıda sanatçının hayat öykülerini, görüşlerini okudum. Çoğu “normal” değildi ve hayatı uçlarda yaşıyorlardı. Seks, uyuşturucu, depresyon, intihar... Bunlar ortalama muhafazakar değerlere sahip bir insanın kolayca kabul edeceği şeyler değil. Genelde “normal” ve “iyi” insanlar bu tür şeylerden uzak dururlar ve kendilerini temiz, ahlaklı kişiler olarak kabul edip öylece yaşar giderler. Ama biliyor musunuz, ben en çok “normal” ve “iyi” insanlardan korkarım.

“Normallik” aslında bir kabullenıştır. Mevcut durumu, statükoyu, gölgelerde saklı duran binlerce pisiği ve onların üzerinde yükselen düzenimizi kutsamaktır normallik. Hemen hepimiz hayatımızın bir döneminde bu normal duruma alıştırılır ve onu sorgulamayı unuturuz. Bazıları ise asla alışamazlar, asla rahat ve huzurlu olamazlar. O tarz insanları severim. Davranışları, ahlak anlayışları, düşünceleri çoğunluğu rahatsız etse de, sınırları zorlayan insanları daima sevmişimdir.

Konuya artık balıklama gireyim. Bir “hapishane” içinde yaşıyoruz. Bu öyle bir hapis yurdu ki ondan kurtulmak için hangi kapıyı açsak karşımıza hapishanenin bir başka odası çıkıyor. Aynı hapishanenin farklı hücrelerinde yaşayan mahkumlar gerçek kurtuluşun kendilerinde olduğunu iddia edip diğerleriyle savaşıyorlar. Tek kurtuluş komünizm! Tek kurtuluş

**falanca dine uyup yaşamak! Tek kurtuluş devrim! Tek kurtuluş serbest piyasa ekonomisi!
Tek kurtuluş ruhsal uyanış! Sloganlar bitmiyor.**

Ortada duran gerçek ise son derece basit. O kadar basit ki yazmaya bile utanıyorum. Bizler, şu veya bu şekilde, birbirimizle çarpışmaya mahkum canlılarız. Bir hayvanın basitliğine sahip olsak belki bu kadar acı çekmezdik. Beslenme zamanı geldiğinde avlanır, cinsel güdülerimiz uyandığında çiftleşir, sonra yavrularımızı büyütür ve yeni nesillere yol açmak üzere sessizce ölür giderdik. En azından bu durumu sorgulamaz, davranışlarımızdan suçluluk duymaz ve masumiyete dayalı bir şiddet sergilerdik.

Fakat, işin en berbat tarafı, bizler “geliştik”, karmaşıklaştık ... ağdalı teolojiler, ciltler dolusu ideolojiler, modern şehirler geliştirdik ve davranışlarımızın ardındaki yıkıcılığı ustalıkla maskeleyememesini öğrendik. Böylece kendimizi “iyi insanlar” olarak görüp sayısız teselliler üretmekte uzman kesildik. Gelin, şimdi bu yaraya çok acımasız bir şekilde bakalım.

Bir sahne düşünün. Sahnede bir rock şarkıcısı veya bir ülkenin yerel müziğini icra eden barışsever bir sanatçı olsun. Seyirciler de öyle; hepsi barış yanlısı, hepsi sevgi ve kardeşlik yanlısı. Saatler akar geçerken seyirciler barış şarkılarını sahnedeki solistle birlikte söylemekte ... ya arka planda saklı olan? Tüm bu barış şarkılarının söylenmesi için enerji gerekmektedir. Öyle ruhsal enerji falan değil, bildiğiniz enerji. Aydınlatma, ses ve diğer şeyler için gereken elektrik. Tuvaletler için gereken su. Tuvalete giden insanların yiyeceği bir şeyler. Onlara hizmet edecek görevlilerin alacakları para. Tüm alt yapının gerektirdiği masraf. Bu masrafı çıkarması gereken organizatörün kâr hesabı. Salondaki her kişinin geçinmesi için gereken, aklınıza gelebilecek her tür ihtiyaç. Hiç romantik değil, öyle değil mi? Ama ne yazık ki hayatın önümüze koyduğu gerçeklikler bunlar. Tüm bunların sağlanması içinse, bazı askerlerin çeşitli yerlerde çarpışması, ölmesi ve öldürmesi, sonra onların zaferleri sonucu bizim şehirlerimize enerjinin akması gerekmektedir. Gerisi ise devasa bir makyaj. Cepheden gelen tabutlar. Atılan din-iman-vatan-millet nutukları. Her cenazeden bir pay çıkarmasını bilen politikacıların ateşli konuşmaları ve dünyanın her yerinde yaşanan aynı trajedi komik senaryo.

İşte, durumun tüm acımasızlığı burda. Vatanını ve milletini ve dahi dinlerini çok seven “iyi insanların” biteviye tekrarladıkları şey ise, ortaklaşa sürdürülen bir vahşetin kendi taraflarında kutsanması. Yaşasın dağın bu tarafında yaşayanlar, kahrolsun dağın öbür tarafında yaşayanlar ! Ne kadar iyiyim ama !!!

İşte bu yüzden artık milliyetçi değilim. Dindar hiç değilim. İyi insan olmaya gelince. İyi falan da değilim. İyi insan olmanın canı cehenneme. Sadece orta yerdeki manzarayı gören, bunu değiştirebilecek hiçbir gücü olmayan, fakat kendisini iyi diye yutturmaktansa, sessiz çaresizliğini paylaşan kendi hâlinde biriyim ... Hepsi bu.

***

Yazdıklarım ışığında, benim gerçekten sevdiğim ve birer sanatçı olarak kabul ettiğim kişiler ise, bu cenderenin, kendi duvarlarını yükselten bu hapishanenin az çok farkına varabilen herkes. Kendisiyle savaşmaktan yorulan ve sonunda bizim süslü püslü düzenimize okkalı bir siktir çekip kendi hayat ışığını arayan herkes. Mesela Bukowski gibiler veya Bill Hicks gibi insanlar. Daha da açık yazarsam, önünde sonunda, yalnızlığı arayan, yalnız olmaktan korkmayan ve üç kuruşluk bir methiye için toplum denen kıyma makinesine tapınmayan herkes.

Bir de sanatçı taklitleri var ki, midemi bulandırmakta. Falanca devlet reisinin muhterem ve muhteşem taşaklarını yalamak için sıraya giren anlı şanlı şöhretler. Onları saymak bile istemiyorum. Özellikle bizim ülkemizde bol bol var bu mastürbasyon divalarından ve duayenlerinden.

***

Etrafta bir zombi dolaşıyor. Yıkıma, parçalamaya ve tüketmeye odaklanmış bir zombi. Hemen burda, yanibaşımızda. Yaşadığımız evde, yürüdüğümüz sokakta, falanca derneğin yıllık toplantısında. Saldırıyor, öldürüyor, parçalıyor, hastalığını diğerlerine bulaştırıyor ve herkesi kendisi gibi bir saldırganla dönüştürüyor. Sonra bu saldırgan sürü, “bizler ne iyi insanlarız” şarkısını söyleyerek bir başka saldırgan sürüye karşı hareketleniyor.

Aman, sakın kimse bana kurtuluş reçetelerinden falan bahsetmesin. Her kurtuluş reçetesi ayrı bir yıkım getirmekte. Sadece teselliler ve makyajlar değişik. Hepimiz komünist olsak ne değişecek? Veya hepimiz aynı dine, aynı ideolojiye bağlansak ne değişecek? Yaşam bizi çarpışmaya mahkum etmiş, hiç değilse dürüstçe oynayalım bu oyunu.

***

Bukowski, “Kasabanın en güzel kızı” öyküsünde ne güzel anlatmıştı bu durumu. Bir kız ölmüştü. Çok güzel bir kız. O kadar güzeldi ki, güzelliğinden utanıyordu. Sonunda kendisini öldürmekten başka çare bulamamıştı. Kızın ölümünün ardından, öykünün kahramanı evine gidiyor, dağınık odasında bir şişe daha şarap çekip gecenin huzurunu ve sessizliğini bulmaya çalışıyordu. Ama birileri dışarda durmadan kornaya basıyor, kendi üç kuruşluk egosunun reklamını yapıyordu. Ve öykü kahramanı kapıyı açıp gecenin karanlığına bağıyordu:

KES ARTIK ŞU GÜRÜLTÜYÜ OROSPU ÇOCUĞU !

Ve Bukowski öyküsünü şu cümleyle bitirmişti: *“Gece üstüme üstüme geliyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”*

***

Gerçekten yapılabilecek bir şey yok mu? Düzenine, rahatına, emniyetine, konforuna, devletine, dinine, milliyetine bağlı milyarlarca insanın iyilik ve barış adına işlediği sayısız kötülüğü sona erdirmenin bir yolu yok mu?

Belki var. Belki de büyük bir yıkım yaşamamız, belki daha basitleşmemiz veya biyolojik olarak değişmemiz gerekmektedir. Bilemiyorum. Bu yazıyı yazarken, gecenin içinde saat ilerlemekte ve doğrusu kimseye palavradan dünya kurtuluş reçetesi üretmeye niyetim yok.

Neticede, güzel bir sanatçı daha gitti. Şarkısında dediği gibi, ne senin ailen suçluydu, ne benim ailem suçluydu ... ama bir şeyleri yanlış yaptık.

Neyse. Sanırım en iyisi normal görünmek. Zihnin en karanlık odasında saklanan deliyi görmezden gelip iyi insan rolü oynamak. En iyisi bir içki daha açayım ve artık düşünemez hâle gelene kadar içeyim. Nasılsa herkesin kendi uyuşturucusu var. Benim de kişisel uyuşturucularım var ve işin en boktan tarafı intihar edecek cesaretim bile yok.

Saygılar.

[status draft]
[nogallery]
[geotag on]
[publicize off|twitter|facebook]
[category mizah]
[tags KISA ÖYKÜLER, DOLORES O'RIOR]